

„Musíme ale dát tomu oběžníku nějaké jméno,“ řekl Jindra. „Nebudeme mu přece říkat jenom oběžník nebo věstník... To by nic nebylo!“

„To se ví,“ vykřikl vášnivě Rychlonožka. „Nazveme věstník třeba Drby ulice, nebo Třesky plesky, či tak nějak podobně!“

Červenáček udělal zase svůj slabomyslný výraz, který vždycky všechny rozchechtal. Rychlonožkovy názvy se nikomu nelíbily. Padlo několik jiných, každý se snažil nějaký název vymyslet, ale žádný se nezdál být přiléhavý, odůvodněný. Jméno mělo být krátké, aby se dobře vyslovovalo, ne legrační, protože by věstník zesměšňoval, a nějaké neobyčejné, zvláštní.

Pak to rozhodl Mirek: „Víte, jak si sdělují zprávy domorodci v tropech? Mají všelijak vykotlané ohromné kusy dřev, do kterých tlučou dřevěnou palicí. To podivné bubnování je slyšet na hodinu cesty do další domorodé vesnice, kde zprávu odposlouchávají a signál jí dál. A dřevo, do kterého se tluče, se jmenuje TAM-TAM. Pojdme tak říkat i našemu věstníku, který bude přece taky takovým dorozumívadlem mezi Druhostraníky!“